

ten královský oběd. Co si teď počne? Vracet se zpátky po všech těch schodech ho ani nenapadlo. Byly jich snad statisíce! Vylézt jenom do prvního patra byla pořádná dřina.

Bude si muset jídlo obstarat sám. Nemůže to být tak těžké, no ne? Vždyť je přece slavný Snízek Chrabrý! Každý ho tu musí znát, to byla jasná věc. Takže má právo na nějakou tu mňamku, aniž by musel hned platit!

Město Walos přetévalo lidmi. Všude byl hluk a rámus, mumlající dav se přeléval od stánku ke stánku, prodávající se navzájem překřikovali a sem tam zamečela koza nebo zachrochtalo prase. Snízek cítil mnoho pachů, které se mísily dohromady, ale pro něj byly nejzřetelnější vůně pečených a smažených dobrůtek. Šel tedy přímo za nosem a zahlédl stánek, od něhož se kouřilo. Rychle k němu pospíchal a přitom mu nějaký tlustoch šlápl na ocas. Snízek ječel a nadával, jenže ho nikdo neposlouchal. Každý ho tu přehlížel. To byla drzost!

25

Konečně dorazil ke stánku, kde se opékala kuřata a selata. „Hej!“ zavolal, jenže na zemi si ho sotva někdo všiml. Začal proto poskakovat jako luční kobylka, ale ani to k ničemu nebylo. Dal se tedy do šplhání po dřevěné tyči až k pultu pokrytému bílým ubrusem. Byla to pořádná fuška, nakonec se mu to však přece jen povedlo. Přitom si letmo všiml zakukleného chlápka, který postával opodál, opíral se bokem o trakař s jablky a od úst mu stoupala oblaka dýmu. U nohou mu seděla podivná kočka s barevnýma očima. Snízek měl pocit, že zírá přímo na něho.

Nemohl se tomu ale divit. Být slavný zahrnuje jistý druh pozornosti, na niž si jeden musí zvyknout. Zvlášť pro obyčejné kočky musel být hrdinou, to mu bylo jasné.

Usadil se na pultíku a břichatý kupec na něho upřel vypoulené oči.